

# Прадід

Микола Вінграновський

Заколисує вітер ліс,  
Його душу наповнює снами.  
А над нами — Чумацький Віз,  
Без волів і коліс над нами.

У тім Возі мій прадід спить:  
Коли місяць обійде небо, —  
Йде до прадіда відпочить  
І цілує в плече, як треба.

І запитує прадід в сні,  
Тихо-тихо, мабуть, шепоче:  
Чуєш, місяцю, чуєш, хлопче,  
На землі ти світив чи ні?

Посвітив у моїх в Замості?  
Як весна там? В полях шумить?  
Не поїду, мабуть, у гості —  
Пан на шибеницю звелить.

Завтра вербна у нас неділя,  
Тож ховайся і не світи —  
Кармалюк вируша на діло...  
Цю хмарину під бік мости.

Дай-но, місяцю, ту зірницю —  
Третю ніч мені не мигтить,  
Я укину її в криницю —  
Насті воду позолотить...

Завтра їдемо на Стожари,  
А сьогодні стомився я...  
Запрягайся, вези за хмари,  
Кличе сонце земля моя...

Заколисує вітер ліс,  
Його душу наповнює снами...

Котить місяць Чумацький Віз  
З моїм прадідом над віками.